

som har betydet et gensidigt teknologisk og materielt samarbejde i et omfang, der var uforudsigeligt i 1951.

Statusoverenskomsten er forblevet uændret siden indgåelsen for 40 år siden, hvorimod samarbejdet som beskrevet i mellemtiden har ændret sig betydeligt. Som følge heraf mener stadig flere medunderskrivende stater i dag, at statusoverenskomsten ikke dækker forsvarsmaterielsamarbejdet, hvor komponenter, maskiner, produkter og programmer m.v. befinder sig på andre staters territorier med eller uden ledsagelse af teknisk og administrativt personale og ofte uden sammenhæng med en eventuel samtidig stationering af militære styrker.

Det er som en konsekvens af disse forhold blevet drøftet i NATO, om overenskomstens regelsæt, herunder de gensidige erstatningsbestemmelser, er anvendelig direkte eller analogt på sådanne forhold, men spørgsmålet er uafklaret. Der har imidlertid ikke været nogen diskussion om princippernes hensigtsmæssighed, lige som der heller ikke har været fremsat noget ønske om at revidere statusoverenskomsten.

Situationen viser alligevel, at det kan blive nødvendigt at indgå aftaler på forsvarsmaterielområdet, der i lighed med principperne i statusoverenskomsten fastsætter gensidige bestemmelser om erstatningsfriholdelse og undladelse af at kræve erstatning for skadevoldende handlinger, medmindre disse er forvoldt forsætligt.

Forsvarsministeriet ønsker med henblik på denne situation at have den fornødne hjemmel til at deltage i internationale forhandlinger og til eventuelt at indgå konkrete forsvarsmaterielaftaler indeholdende sådanne bestemmelser.